

Sygn. akt V KK 548/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **J. F.**

skazanego z art. 277 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 grudnia 2021 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na niekorzyść skazanego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w M.

z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę J.F. Sądowi
Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

J. F. został oskarżony o to, że w dniu 8 kwietnia 2020 r. w miejscowości P. gm. M. dokonał usunięcia, a następnie poprzez uderzanie młotkiem zniszczenia dwóch znaków granicznych rozgraniczających działki oznaczone numerami [...]31/1 i [...]31/2 obręb [...], tj. o czyn z art. 277 k.k.

Sąd Rejonowy w M. w dniu 15 października 2020 r. wydał wobec J. F. wyrok nakazowy, sygn. akt II K (...), w którego części wstępnej przytaczając opis zarzucanego w akcie oskarżenia czynu podał, że jako datę popełnienia czynu w opisie tym wskazano dzień „8 kwietnia”, a następnie uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 277 k.k., za który wymierzył mu karę 1.000 tysięcy złotych grzywny.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 29 października 2020 r.

Kasację od wskazanego wyżej wyroku Sądu I instancji wywiódł na niekorzyść skazanego Prokurator Generalny, zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów:

- prawa procesowego, a mianowicie art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., polegające na błędnym przytoczeniu w wyroku opisu czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, poprzez wskazanie, iż miał on miejsce w dniu 8 kwietnia, a w konsekwencji - wobec odwołania się w części dyspozytywnej wyroku do jego części wstępnej - uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia tak opisanego czynu, w następstwie czego doszło do skazania J. F. za przestępstwo, którego opis czynu nie zawiera precyzyjnego czasu jego popełnienia, która to okoliczność mieści się w pojęciu dokładnego określenia czynu przypisanego, co ma istotne znaczenie dla pociągnięcia sprawcy do odpowiedzialności karnej;
- prawa materialnego, a mianowicie art. 33 § 1 k.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny w kwocie 1.000 złotych, podczas gdy stosownie do brzmienia wskazanego przepisu, grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki”.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co skutkowało jej uwzględnieniem w trybie art. 535 § 5 k.p.k., a w konsekwencji

uchyleniem zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w M. i przekazaniem sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Ma bowiem rację skarżący, że Sąd I instancji procedując w sprawie i wydając orzeczenie skazujące J. F. za występki z art. 277 k.k. dopuścił się obrazy prawa procesowego – art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. oraz art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. oraz obrazy prawa materialnego - art. 33 § 1 k.k., a zważywszy na rażący charakter tych uchybień, zaszła potrzeba skasowania ww. orzeczenia i ponownego merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Nie budzi bowiem wątpliwości, że aktem oskarżenia zarzucono oskarżonemu J. F. popełnienie przestępstwa z art. 277 k.k., którego miał on dopuścić się w dniu 8 kwietnia 2020 r. Tymczasem Sąd Rejonowy w M. najpierw w części wstępnej wyroku błędnie przytoczył opis czynu zarzucany oskarżonemu, wskazując jako datę jego popełnienia „8 kwietnia”, nie podając roku, a następnie, odwołując się do zarzucanego oskarżonemu czynu, uznał go za winnego popełnienia tak opisanego w części wstępnej wyroku czynu. Słusznie zatem wskazał autor kasacji, że takim postąpieniem Sąd Rejonowy w M. rażąco uchybił treści art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. oraz art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Zgodnie z dyspozycją pierwszego z powołanych przepisów każdy wyrok powinien zawierać przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu. Natomiast zgodnie z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. wyrok skazujący powinien ponadto zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Przy czym, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, w pojęciu dokładnego określenia czynu przypisanego, w rozumieniu przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., mieści się precyzyjne określenie czasu popełniania przestępstwa. W opisie czynu przypisanego należy zawrzeć nie tylko określenie sposobu popełnienia przestępstwa, jego ewentualne skutki, rodzaj atakowanego dobra chronionego prawem, ale także czas i miejsce jego popełnienia. Precyzyjne ustalenie czasu popełnienia przestępstwa ma istotne znaczenie dla pociągnięcia sprawcy do odpowiedzialności (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt V KK 39/17).

Sąd Rejonowy w M., wskazując jedynie dzień i miesiąc popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu, bez podania roku jego popełnienia, nie sprostął

wskazanym wyżej wymogom dokładnego określenia zarzucanego, a następnie przypisanego oskarżonemu czynu, a uchybienie to miało niewątpliwie charakter istotny i rażący.

Podobnie słusznym okazał się drugi z poniesionych w kasacji Prokuratora Generalnego zarzutów, dotyczący obrazy prawa materialnego - art. 33 § 1 k.k. Zgodnie z treścią ww. przepisu grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki. Wyjątkiem od tej zasady jest kara łączna grzywny, gdy chociażby jedna z podlegających łączeniu grzywien jest wymierzona kwotowo - wówczas karę łączną grzywny wymierza się kwotowo (art. 86 § 2a k.k.). W niniejszej sprawie J. F. za występki z art. 277 k.k. wymierzona została kara grzywny jako kara samoistna, a zatem - jak trafnie wskazał autor kasacji - kara ta winna zostać wymierzona według reguł określonych w art. 33 § 1 k.k. Tymczasem Sąd Rejonowy wymierzył J. F. karę grzywny, określając ją kwotowo.

Powyższe uwagi dają podstawę do przyjęcia, że wyrok Sądu Rejonowego w M. zapadł w istocie z naruszeniem wymienionych w kasacji przepisów prawa procesowego i materialnego. Naruszenia te miały charakter rażący i miały też oczywisty, istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Musiały zatem ostatecznie skutkować uchyleniem wyroku tegoż Sądu i przekazaniem mu sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji.

Rozstrzygając sprawę ponownie Sąd Rejonowy w M. uwzględnił przedstawione powyżej uwagi i wydał orzeczenie respektujące zarówno przepisy art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k., art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., jak i treść normy art. 33 § 1 k.k.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w wyroku.